

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamus teemal „Komisjoni teatis nõukogule, Euroopa Parlamendile ning Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiivi 1997/7/EÜ (tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral) rakendamise kohta”

KOM(2006) 514 lõplik

(2007/C 175/07)

21. septembril 2006. aastal otsustas Euroopa Komisjon vastavalt EÜ asutamislepingu artiklile 262 konsulteerida Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteega järgmises küsimuses: „Komisjoni teatis nõukogule, Euroopa Parlamendile ning Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiivi 1997/7/EÜ (tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral) rakendamise kohta”.

Asjaomase töö ettevalmistamise eest vastutava ühtse turu, tootmise ja tarbimise sektsiooni arvamus võeti vastu 3. mail 2007. Raportöör oli hr Pegado Liz.

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee võttis täiskogu 436. istungjärgul 30.–31. mail 2007 (30. mai istungil) vastu järgmise arvamuse. Poolt hääletas 61, vastuhääli ei olnud, erapooletuks jäi 4.

1. Kokkuvõte

1.1. Kõnealuse teatisega direktiivi 1997/7/EÜ rakendamise kohta annab komisjon aru nõukogule, Euroopa Parlamendile ning Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele direktiivi ülevõtmise ja rakendamise tulemustest ning samuti avab sellega avaliku konsulteerimise huvitatud rühmadega nende seisukohade teadasaamiseks. Ent komisjon ei kavatse esitada ettepanekuid kõnealuse direktiivi läbivaatamiseks enne, kui ühenduse õigustik tarbijaõiguse valdkonnas on laiemalt läbi vaadatud.

1.2. Kuigi Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee märgib, et direktiivis sätestatud tähtaegu arvestades toimus teatise avaldamine viivitusega, tervitab komitee algatust. Komitee nõustub suures osas komisjoni märkustega, millest tegelikult paljud on juba esitatud komitee enda arvamustes, eelkõige märkused kaugmüüki üldiselt käsitleva ettepaneku ja konkreetset finantsteenuste kaugturstust käsitleva ettepaneku kohta. Samuti nõustub komitee, et kõnealuses valdkonnas on vaja viia eeskirjad kooskõlla teiste, vahepeal kehtestatud õigusaktidega, mis mõnel juhul on toimunud ilma vajaliku kooskõlastamiseta ja ühise kavandamiseta.

1.3. Siiski leiab komitee, et nimetatud eeskirjad ning samuti finantsteenuste kaugturstuse eeskirjad ja elektroonilise kaubanduse teatud aspektid tasuks läbi vaadata kohe — ootamata ära, kuni lõpetatakse ühenduse õigustiku läbivaatamistöö tarbijalepingute osas. Nii muudetak kõik laialiasuvad sätted kättesaadavaks ja lihtsamalt mõistetavaks.

1.4. Seetõttu kutsub komitee komisjoni üksikasjalikult analüüsima vastuseid, mis saadakse vahepeal avaliku konsulteerimise käigus. Sellele peaks komisjon lisama usaldusväärsed statistilised andmed kaugmüügi ulatuse ja mõju kohta siseturul ning samuti läbi viima avaliku arutelu huvirühmadega.

1.5. Komitee nõustub enamiku komisjoni ettepanekutega direktiivi sõnastuse ja struktuuri parandamise kohta, aga

kinnitab oma seisukohta, mida on juba esitanud ka komitee varasemates arvamustes, et direktiivi kohaldamisala ei tohiks hõlmata ainult ettevõtete- ja tarbijatevahelisi suhteid, vaid äärmiselt kasulik oleks kaaluda selle aspekti läbivaatamist, et viia see põhiküsimustes kooskõlla elektroonilise kaubanduse eeskirjade kohaldamisalaga.

1.6. Komitee ei nõustu komisjoni hinnanguga miinimumklausli kasutamise tagajärgede osas: komisjoni arvates ei põhjusta see direktiivi rakendamisel probleeme — mida õigusega teatistes esile tuuakse. Ometi ei välista komitee võimalust kaaluda täielikku ühtlustamist vastava määruse kehtestamise teel, juhul kui sel viisil tagatakse tarbijatele suurem kaitse.

1.7. Et aidata põhjalikult läbi vaadata kaugmüügi eeskirju, teeb komitee terve rea konkreetseid ettepanekuid. Komitee arvates tuleks neid kaaluda siseturu arengu praeguses etapis, et suurendada tarbijate turvalisust ja usaldust, tagades seda liiki tehingute puhul samasuguse kaitse, nagu on mõlema poole juuresolekul sõlmitud lepingute puhul.

1.8. Samuti märgib komitee, et eriti tuleks keskenduda sellele, et tagada lepingupooltele — eelkõige vähem teavitatud tarbijatele — tegelik teave. Vaja on ka tõhusat sanktsioonide süsteemi kehtivate õigussätete rikkumise puhuks.

2. Teatise põhisisu

2.1 Teatistes 20. mai 1997. aasta direktiivi 1997/7/EÜ rakendamise kohta (KOM(2006) 514 lõplik, 21. september 2006) esitab komisjon aruande nõukogule, Euroopa Parlamendile ning Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele direktiivi ülevõtmise ja rakendamise kohta umbes kümne aasta jooksul pärast selle avaldamist, täites seega direktiivi artikli 15 lõikes 4 sätestatud nõuet, kuigi umbes 6aastase hilinemisega.

2.2 Peale selle, et komisjon toob välja mõned probleemid direktiivi rakendamisel ⁽¹⁾, mis tulenevad peamiselt sõnastusest ja tõlkeprobleemidest mõnes keeleversioonis, kommenteerib komisjon ka „mitmeid erinevusi riikide seadustes, mis tulenevad miinimumklausli kasutamisest” ja direktiivi võimalikust suutmatusest „hõlmata uusi tehnoloogiasid ja turundusvõtteid”.

2.3 Komisjon on koostanud ka küsimustiku, millele tuleb vastata 21. novembriks 2006. Selle eesmärk on „avalik konsulteerimine” asjassepuutuvate pooltega, et kinnitatakse komisjoni seisukohti või lükataks need ümber. Samuti näeb komisjon ette avaliku arutelu.

2.4 Kuigi komisjon tunnistab, et kehtestatud eeskirjades ilmnevad koostamisvead ja tõlgendusprobleemid, mis põhjustavad rakendamisel raskusi, ei kavatse komisjon teha ettepanekut direktiivi läbivaatamiseks enne, kui tarbijaõiguse valdkonnas on ühenduse õigustiku läbivaatamise diagnoosimisetaapp lõpule viidud. Sellele ei ole määratud kindlat tähtaega.

2.5 Käesoleva arvamuse koostamise ajal tegi komisjon kättesaadavaks eelnimetatud konsulteerimisel saadud 84 vastust ning avaldas tödokumendi, milles tehti kokkuvõtte paljudest saadud vastustest. Komisjon plaanib lähitulevikus lõpule viia ülejäänud vastuste analüüsi ning teostada üksikasjalikuma mõju-uuringu.

3. Komitee peamised märkused komisjoni seisukohtade osas

3.1 Üldised märkused

3.1.1 Komitee tervitab komisjoni algatust, aga avaldab kahetsust selle üle, et seda ei avaldatud algselt kavandatud tähtajal (2001. aasta juunis) või vähemalt nelja-aastase ülevõtmise tähtaja (2004. aasta juunis) jooksul. Komitee leiab, et enamikku mainitud probleeme oleks võinud käsitleda ja lahendada vähemalt kolm aastat tagasi ja sellel oleks olnud selge kasu.

3.1.2 Komitee soovib rõhutada, et paljusid teatistes tõstatatud küsimusi on juba komitee arvamustes käsitletud direktiivi koostamisetapi ajal.

Juba oma arvamuses „Ettepanek: nõukogu direktiiv tarbijakaitsealaste tegevusjuhiste kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute

puhul (kaugmüük)” ⁽²⁾ hoiatas komitee, et mõned direktiivi artiklis 2 sätestatud mõisted tuleb läbi vaadata, eelkõige mõisted, mis puudutavad direktiiviga hõlmatud lepinguid, ning mõistet „tarbija”.

Samuti väljendas komitee seisukohta, et komisjon peaks olema selgem direktiivis sätestatud lepingust taganemise õiguse suhtes, mida komitee arvates tuleks mõista õigusena järelemõtlemisajale. Lepingust taganemise õigust ei tohiks segi ajada tarbija õigusega lepingut lõpetada, juhul kui lepingut ei täideta või avastatakse pettus, samuti ei tohi see lepingu lõpetamise õigust ohtu seada.

Komitee juhtis tähelepanu ka asjaolule, et seitsmepäevane periood, mil on õigus lepingust taganeda, on lühem kui teistes direktiivides ja mõne liikmesriigi kehtivates õigusaktides sätestatud periood, ning soovitas komisjonil ühtlustada ajapiirangud kõnealuse õiguse kasutamisel. Komitee üleskutset järelemõtlemisperioodi eeskirjade selgitamise kohta korrati ka arvamuses ettepaneku kohta, mis käsitles finantsteenuste kaugturustust ⁽³⁾.

Samuti on sarnast kriitikat tehtud juba kaua aega tagasi kõige arvestatumates erialastes teaduspublikatsioonides ⁽⁴⁾.

3.1.3 Komitee on üllatunud, et komisjonil näib puuduvat teave kuupäevade kohta, millal jõustuvad eri liikmesriikide ülevõtmisähted ⁽⁵⁾. Samuti on komitee üllatunud, et hoolimata mõne liikmesriigi selgest rikkumisest direktiivi ülevõtmisel ei ole kuulda rikkumismenetluse kohaldamisest nende liikmesriikide suhtes ega menetluste tulemustest.

3.1.4 Samuti leiab komitee, et tõelise osalusega protsessi puhul oleks pidanud avalik konsulteerimine toimuma *enne* teatise koostamist, mitte pärast. Nii oleks vältitud olukorda, et komisjoni mitmed märkused ja väited põhinevad ainult subjektiivsetel arusaamadel või arvamustel ⁽⁶⁾.

Komitee tuletab meelde ka 10. märtsi 2000. aasta aruannet tarbijate kaebuste kohta seoses kaugmüügiga (KOM(2000) 127 lõplik) ning soovib koostada sarnase aruande, aga seekord avaliku konsulteerimise kõigi tulemuste objektiivse analüüsi põhjal, ajakohastades ja võrreldes andmeid ning luues nii objektiivse analüüsi aluse.

⁽²⁾ EMSK aramus, EÜT C 19/111, 25.1.1993, raportöör: Roberto Bonvincini.

⁽³⁾ EMSK aramus, EÜT C 169/43, 16.6.1999, raportöör: Manuel Atağde Ferreira.

⁽⁴⁾ Vt „La protection des consommateurs acheteurs à distance”, CEDOCI organiseeritud seminari protokoll, toimetanud Bernd Stauder 1999; kõige olulisemad ettekanded on järgmistelt autoritelt: Hans Micklitz, Jules Stuyck, Peter Rott ja Geraint Howells (Bruylant, 1999).

⁽⁵⁾ Belgia (?), Ungari, Läti ja Leedu.

⁽⁶⁾ Vt nt väljendid ... „on komisjonil siiski aramus...” punkti 3 teises lõikes ja „Komisjon on seisukohal...” sama punkti kolmandas lõikes.

⁽¹⁾ Komisjon otsustas meelega jätta oma seisukohavõttedest ja märkustest välja sellised küsimused nagu „tellimata asja saatmine”, „kaardimaksed” ja „kaitsevahendid”.

3.1.5 Käesolevas olukorras toetab komitee komisjoni ettepanekut ning kutsus üles pidama avaliku arutelu, mis hõlmaks kõiki asjassepuutuvaid pooli. Samas tuleb tagada, et kõnealune teema ei haituks laiemasse arutellu ühenduse õigustiku teemal tarbijaõiguse valdkonnas, mille kohta hiljuti avaldati umbes 800-leheküljeline tehniline uurimus ⁽⁷⁾ ja komisjoni roheline raamat ⁽⁸⁾.

3.1.6 Arvestades seda, kuidas on arenenud töö ühise tugiraamistiku osas ⁽⁹⁾, kahtleb komitee, kas on tasuv ja soovitatav muuta kõnealuse direktiivi läbivaatamine sõltuvaks töö ja konsultatsioonide lõpetamisest kogu ühenduse õigustiku teemal tarbijaõiguse valdkonnas ning otsustest, mida lõpuks võidakse teha, ka kõige kokkusurutumas versioonis, mille komisjon esitab ⁽¹⁰⁾.

3.1.7 Samuti leiab komitee, et tulevikus direktiivi läbivaatamisel kasutatava ühenduse õigusakti õigusliku olemuse võiks uuesti läbi vaadata, kui arvatakse, et on võimalik vastata tingimustele, et antud valdkonna olulisi aspekte saab reguleerida määruse abil. See oleks kõige sobivam lähenemisviis ⁽¹¹⁾, kus samas säilitatakse põhieesmärk tagada taas tasakaal ja võrdsus asjaomaste poolte vahel, nagu peaks olema ettevõttes mõlema poole juuresolekul sõlmitud tehingute puhul.

3.2 Konkreetsete märkused

3.2.1 Komisjoni märkused direktiivi kohta võib jagada kahte liiki:

⁽⁷⁾ „EC Consumer Law Compendium — Comparative Analysis”, prof dr Hans Schulte-Nölke, dr Christian Twigg-Flesner ja dr Martin Ebers, 12. detsember 2006, University of Bielefeld (koostatud Euroopa Komisjoni jaoks teenuslepingu nr 17.020100/04/389299 raames: „Annotated Compendium including a comparative analysis of the Community consumer acquis”).

⁽⁸⁾ KOM(2006) 744 lõplik, 8. veebruar 2007; komitee on juba loonud teemakohase uurimisrühma arvamuse koostamiseks ja selle raportöör on hr Adams.

⁽⁹⁾ Selle vajalikkus on kahtluse alla seatud mõnes parimas hiljutises teoorias (vt „The need for a European Contract Law — Empirical and Legal Perspectives”, Jan Smits, Europa Law Publishing, Groningen, 2005).

⁽¹⁰⁾ 2003. aasta mais oli komisjoni nimekirjas 22 ühenduse õigusakti, mis kuulusid läbivaatamisele, nüüd on arvu vähendatud ainult 8 direktiivini.

⁽¹¹⁾ Määruse abil oleks võimalik parandada mitmeid komisjoni kirjeldatud olukordi, kus kaugmüügidirektiivi ei ole veel üle võetud või see on valesti üle võetud, nt artikli 4 lõige 2 hea usu põhimõtte kohta, artikkel 6 hüvitamise ajapiirangute kohta, kui kasutatakse taganemisõigust, ning olukordade kohta, kus taganemisõigus ei kehti. Sellise määrusega saaks konkreetselt hõlmata selliseid valdkondi nagu mõistete määramine, nende kohaldamine kaupadele ja isikutele ning vastavatele eranditele, teavitamise vorm, sisu, ulatus ja ajastus, taganemisõiguse kasutamine ja tagajärjed, lepingu sõlmimine ja maksekord ning ausa kaubanduse põhimõte, mis on eriti oluline.

a) märkused sõnastuse ja struktuuri kohta

b) märkused rakendamise kohta.

A) Sõnastus ja struktuur

3.2.2 Direktiivi sõnastuse ja struktuuri osas nõustub komitee komisjoniga järgmistes punktides.

a) Mõni mõiste ja määratlus tuleks läbi vaadata, et selgitada nende tähendust ⁽¹²⁾.

b) Eelteabe andmise aega ja tingimusi tuleks selgitada, et vältida erinevaid tõlgendusi.

c) Mõned sätted tuleb kooskõlla viia ebaausate kaubandustavade direktiiviga ⁽¹³⁾.

d) Vaja on paremat teavet tasuliste telefoniteenuste hindade kohta.

e) Kindlasti on tarvis taganemisõiguse ehk nn järelemõtlemisaja olemuse täielikumat kirjeldust, liigitust ja määratlust, kuna sel on kaks ülesannet: see on vahend, et kaitsta lepingu eesmärki tagada tarbija täielik nõusolek, ning samuti sanktsioon, kui ei täideta nõudeid, mida pakkuja peab järgima teavitamiskohustuste täitmisel ⁽¹⁴⁾. Eesmärk on viia see kooskõlla sarnaste, aga juriidiliselt erinevate mõistetega, nt järelemõtlemisõigus (*warm up*), taganemisõigus ja tühistamise õigus.

f) Ühtlustada tuleb ka kõnealune ajapiirang, selle arvestamise viis, selle kohaldamisest tulenevad mõjud, eelkõige finantsmõjud (hüvitamine, tagastamine jne), samuti mõju, mis on ajapiirangu otsesel või kaudsel lepingust väljajätmisel, ning ka erandid ⁽¹⁵⁾.

⁽¹²⁾ Näiteks mõisted „kaugmüügi skeem”, „sidevõrgu operaator”, „kinnisasjaoigused”, eelkõige „kinnisvara osajalalise kasutamise” puhul, „regulaarsed kohaletoojad”, „transporditeenused”, sh autorent, „teatavatel asjaoludel”, „püsiv andmekandja” jne.

⁽¹³⁾ 11. mai 2005. aasta direktiiv 2005/29/EÜ, ELT L 149, 11.6.2006; EMSK arvamus: ELT C 108, 30.4.2004.

⁽¹⁴⁾ Vt Cristine Amato: „Per un diritto europeo dei contratti con i consumatori” (Euroopa tarbijalepinguõiguse suunas), lk 329, Giuffrè, Milan 2003.

⁽¹⁵⁾ Tuleks märkida, et direktiivi 97/7/EÜ vastuvõtmisel kutsus nõukogu komisjoni üles uurima võimalust ühtlustada kehtivates tarbijakaitsedirektiivides olemasolevad viisid, kuidas järelemõtlemisperioode arvutatakse.

- g) Eelkõige on vaja läbi vaadata oksjonitele kehtiv erand, arvestades mitte ainult seda, et samal väljendil on eri tõlgetes ja liikmesriikide õigustraditsioonides erinev juriidiline tähendus⁽¹⁶⁾, vaid ka seda, et Internetis toimuvate oksjonite korral kerkivad esile eriprobleemid, mis direktiivi koostamise ajal ei olnud teada⁽¹⁷⁾.

3.2.3 Komitee ei nõustu komisjoni järgmiste märkustega.

- a) Finantsteenused jäetakse algusest peale kaugmüügi ühtsest direktiivist täielikult välja⁽¹⁸⁾.
- b) Säilitatakse erinevus „kaugmüügi” ja „elektroonilise kaubanduse” direktiivide vahel, arvestades nende sisu osalist kattumist ning asjaolu, et nad pakuvad üksteisele vastukäivad lahendusi eeskirjade mitmete põhiaspektidele identsetes olukordades⁽¹⁹⁾. Seda põhjendatakse ilmselt lihtsalt asjaoluga, et õigusaktide sisemine „allikas” ei ole sama või seda ei ole eri üksuste vahel nõuetekohaselt koordineeritud.

3.2.4 Samuti soovib komitee, et komisjon püüaks lihtsustada kõiki kaugmüügiga seotud sätteid, mis asuvad praegu laiali eri õigusaktides, ning muudaks need kättesaadavamaks ja lihtsalt mõistetavamaks.

B) Rakendamisega seotud küsimused

3.2.5 Arvestades oma teadmisi kogemuste kohta mõnes liikmesriigis, võib komitee nõustuda enamiku komisjoni märkustega direktiivi rakendamise osas ja neid toetada. Ometi leiab komitee, et teha tuleks põhjalikumad tööd, et anda täielik, mitte katkendlik ülevaade olukordadest, kus esinevad lahknevused või ühildumatus direktiivi ülevõtmisel või tõlgendamisel kõigis liikmesriikides.

Seega kutsub komitee komisjoni üles pärast küsimustiku vastuste analüüsimist teostama vastavat uurimust ning teavitama selle tulemustest.

⁽¹⁶⁾ Näiteks Portugali õiguses ei ole juriidilisel mõistel „leilão” sama tähendus nagu mõistetel „vente aux enchères”, „auction” ja „vendita all’asta” vastavalt Prantsuse, Anglo-Saksi või Itaalia õiguses.

⁽¹⁷⁾ Vt olulist artiklit: prof Gerard Spindler, University of Gottingen, „Internet-Auctions versus Consumer Protection: The Case of the Distant Selling Directive”, German Law Journal, 2005 Vol. 06 nr 3, lk 725 jj.

⁽¹⁸⁾ Komitee on seda väljendanud arvamuses direktiivi ettepaneku kohta, mis käsitleb tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturustust (Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamus EÜT C 169/43, 16.6.1999), raportöör: Manuel Atakde Ferreira. Seda seisukohta väljendas ka Euroopa Parlament kahel lugemisel.

⁽¹⁹⁾ 8. juuni 2000. aasta direktiiv 2000/31/EÜ, EÜT L 178, 17.7.2000. See seisukoht esitati arvamuses kõnealuse direktiivi kohta, EÜT C 169/36, 16.6.1999, raportöör: Harald Glatz.

Tuleks lisada, et komisjon ei ole veel teinud kättesaadavaks statistikat, mille abil hinnata kaugmüügi osa kõigis piiriülestes tehingutes või mis näitaks sellise ettevõtluse mahtu võrreldes tarbijatehingutega igas liikmesriigis. Eurobaromeetri viimase statistika põhjal⁽²⁰⁾ ei ole võimalik nimetatud teabe kohta piisavalt objektiivselt järeldusi teha. Kõnealune teave on äärmiselt oluline, et hinnata kaasamiskriteeriumeid ja kriteeriumeid, mille põhjal kindlaks teha, kas direktiivis sätestatud erandid on kohased.

3.2.6 Komitee väljendab muret komisjoni suhtumise üle: ühelt poolt leiab komisjon direktiivi ülevõtmisel mitmeid probleeme, aga teisalt väljendab kahtlust selle asjakohasuse üle tarbijate usalduse tagamisel ning teatab, et ei kavatseda teha muutusi ning ei teata rangematest meetmetest ülevõtmisega seotud probleemide lahendamiseks.

3.2.7 Direktiivi 1997/7/EÜ kohaldamisala osas tunnistab komisjon ise, et direktiivis kehtestatud erandid on liikmesriikides üle võetud erinevalt ning mõned neist erandeist tuleks uuesti läbi vaadata. Seega kutsub komitee komisjoni üles võtma antud valdkonnas konkreetsemaid meetmeid.

3.2.8 Komitee ei ole nõus komisjoni hinnanguga miinimumklausli kasutamise tagajärgede osas. Nimelt leiab komisjon, et kõik nimetatud olukorrad tulenevad artiklis 14 kehtestatud rakendussätte ebaõigest kohaldamisest.

3.2.8.1 Komitee arvab hoopis, et tõelised leitud lahknevused ei ole miinimumklausli ebaõige kohaldamise tulemus, vaid neid põhjustavad puudused direktiivi koostamisel, sõnastusel ning ülevõtmisel ja tõlkimisel.

3.2.8.2 Komitee leiab, et miinimumklausel, mis lubab liikmesriikidel kooskõlas asutamislepingu artikliga 153 säilitada või kehtestada miinimumühtlustamise direktiivide nõuetest rangemad nõuded, on kasulik vahend, mis tagab tarbijakaitse kõrge taseme ning võimaldab arvestada iga liikmesriigi süsteemi kultuuriliste, ühiskondlike ja juriidiliste eripärasid.

3.2.8.3 Ometi soovib komitee, et juhul kui tagatakse tarbijakaitse kõrgem tase, tuleks teatud õiguse valdkonnad täielikult ühtlustada — soovitatavalt määruse abil, mis oleks ühtsuse tagamise vahend ning see võiks ka kehtida kõnealusele direktiivile.

⁽²⁰⁾ Vt Eurobaromeetri eriväljaannet nr 252, „Consumer protection in the Internal Market” (2006. aasta september), mille tellis tervise ja tarbijakaitse peadirektoraat ning koordineeris teabevahetuse peadirektoraat. Need andmed näitavad siiski üldiseid tarbijasuundumusi ühenduse meetmete kontekstis siseturu lõpuleviimise valdkonnas.

C) Küsimused, mida ei käsitleta

3.2.9 Komitee on arvamisel, et direktiivi läbivaatamisel tuleks veel kord uurida teatud küsimusi, mida teatises ei käsitleta.

3.2.10 See kehtib eelkõige järgmiste punktide kohta:

- a) võimalus finantsteenuste kaugturustust käsitlev direktiiv läbi vaadata paralleelselt kõnealuse direktiiviga; komitee on antud küsimuses täiesti erineval seisukohal kui komisjon oma 6. aprilli 2006. aasta teatises (KOM(2006) 161 lõplik);
- b) „üksnes ühe või mitme sidevahendi kasutamise” põhimõtte säilitamine ülekaaluka kasutamise kontseptsiooni asemel (artikli 2 lõige 1);
- c) lepingu sõlmimise taotluse kui ostukutse õiguslik olemus ning selle tingimuste ja omaduste kui ostu-müügi lepingu objekti peamiste elementide põhiolemus;
- d) kogu „tõendamiskohustuse” süsteem, mida direktiiviga ei reguleerita või reguleeritakse halvasti, viidates liikmesriikide üldistele õiguslikele põhimõtetele, mida rakendatakse tarbija-lepingute puhul, juhul kui ei kasutata artikli 11 lõikes 3 ettenähtud ümberpööratud tõendamiskohustuse mehhanismi;
- e) suhete säilitamine „tarbijatega” — sõltumata arutelust selle mõiste määratluse korrektsuse üle (milles puudub üksmeel) — direktiivi ainsa keskpunktina, kui üldiselt on tegemist teatud omadustega müügiliigiga, ja mitte ainult saajaga, nagu on ette nähtud e-kaubanduse direktiivis;
- f) tarvis on selgitada, mida mõeldakse „sidevahendi” ja „kaug-müügi või -teenuste osutamise skeemi” all, ning põhjalikumalt uurida kõnealuse kriteeriumi säilitamise õigustatust ja põhjendusi, miks arvatakse erikaitse alt välja tarbijad, kes sõlmivad kauglepinguid kõnealuseid vahendeid vaid juhuslikult kasutavate ettevõtetele;
- g) õigustamatutena tunduvate erandite säilitamine direktiivi kohaldamisalasse mittekuuluvatele puhkusepakettidele, kinnisvara osajalise kasutamise lepingutele ning toiduainete kaugmüügile;
- h) klientidele osutatavate teenuste ja tootjapoolse garantii väljajätmine eelteabe loetelust, mis on tarvis üle vaadata kooskõlas garantiisid käsitleva direktiiviga ⁽²¹⁾;
- i) eeskirjad kasutusõiguse, hoolduskohustuse ja kauba kaotamise või kahjustamise riski kohta ajavahemikul, mil tarbijal on õigus kaup tagastada, ning kauba transportimisel ettevõttest tarbijani või vastupidi, kauba tagastamisel sõltumata põhjusest (otsus kaup tagastada või selle sobimatus/defektid/kahjustused), kooskõlas garantiisid käsitleva direktiivi eeskirjadega;
- j) lepingutes kasutatavate keelte kindlaksmääramine, mida ei tohiks enam jätta „liikmesriikide ülesandeks” (põhjendus 8);
- k) „tööpäeva” määratlus ühenduse õigustikus: see on oluline tähtaegade ühtlustatud arvutamiseks, seda eelkõige piiriüleste tehingute puhul, või kõigi tähtaegade kehtestamine üksteisele järgnevate kalendripäevade alusel;
- l) taganemisõigusest teavitamise viis — kas nõutakse vastuvõtukinnitust või mitte — koos vastavate õiguslike tagajärgedega;
- m) lepingu mittetäitmisest tuleneva riski vältimine ning eeskirjad juhuks, kui ei täideta õigeaegselt lepingu kõiki punkte või täidetakse kaupade tarnimise või teenuste osutamise kohustust osaliselt ⁽²²⁾;
- n) erandi säilitamine kaupadele, mis on toodetud vastavalt tarbija kirjeldusele;
- o) vajadus pöörata rohkem tähelepanu üha sagedamini ilmnevale nähtusele, et müüki korraldatakse telefoni või mobiiltelefonile (m-kaubandus) kaudu, seejuures tuleks kaaluda nõusoleku (*opt-in*) süsteemi kehtestamist kaitseks soovimatute pakkimiste eest;

⁽²¹⁾ 25. mai 1999. aasta direktiiv 1999/44/EÜ, EÜT L 171, 7.7.1999. EMSK on oma arvamuses kaugmüüki käsitleva direktiivi ettepaneku kohta viidanud sellele, et tarbijaid tuleks teavitada garantiitingimuste olemasolust, eelkõige lepingu mittetäitmise või hilinenud täitmise puhul.

⁽²²⁾ EMSK on oma seisukohta kõnealuses küsimuses juba avaldanud kaugmüügi direktiivi käsitlevas arvamuses, juhtides komisjoni tähelepanu vajadusele tagada finantshuvide säilitamine ja lepingu mittetäitmisest tulenevate riskide vältimine (nt sanktsioonide kehtestamise abil). Lisaks tegi komitee ettepaneku, et kõnealuses valdkonnas tegutsevad ettevõtted võiksid selliste olukordade tarvis luua tagatisfondi.

- p) viide eeskirjadele, mis on kehtestatud direktiivis, milles käsitletakse kaupade võltsimist ja sertifitseerimist ning autoriõiguse kaitset ja sellega seonduvaid õigusi, mis kujutavad endast eriti nõrka kohta kaugmüügi valdkonnas;
- q) laiendada kohustust jagada teavet kõigile huvitatud pooltele, pöörates erilist tähelepanu kõige enam kaitset vajavatele tarbijarühmadele (nt alaealised, vanemad inimesed või puuetega inimesed), nagu see on juba kehtestatud ebaausaid kaubandustavasid käsitlevas direktiivis;

- r) vajadus kehtestada tõhusad ja piisavalt hoiatavad sanktsioonid direktiivis toodud kohustuste mittetäitmise puhuks.

3.2.11 Komitee arvates on väga oluline kõnealuste küsimustega asjakohaselt tegeleda, et saavutada direktiivis seatud eesmärgid, st tagada tarbijatele kaugmüügi kaudu omandatud kaupade ja teenuste puhul samasugune kaitse nagu mõlema poole juuresolekul sõlmitud lepingute puhul.

Brüssel, 30. mai 2007

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee
president

Dimitris DIMITRIADIS

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamus teemal „Ettepanek: Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv, millega muudetakse seoses aktsiaseltside ühinemisel või jagunemisel ette nähtud sõltumatu eksperdiaruande nõudega nõukogu direktiivi 78/855/EMÜ, mis käsitleb aktsiaseltside ühinemist, ning nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ, mis käsitleb aktsiaseltside jagunemist”

KOM(2007) 91 lõplik — 2007/0035 (COD)

(2007/C 175/08)

29. märtsil 2007. aastal otsustas nõukogu vastavalt Euroopa Ühenduse asutamislepingu artiklile 95 konsulteerida Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteega järgmises küsimuses: „Ettepanek: Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv, millega muudetakse seoses aktsiaseltside ühinemisel või jagunemisel ette nähtud sõltumatu eksperdiaruande nõudega nõukogu direktiivi 78/855/EMÜ, mis käsitleb aktsiaseltside ühinemist, ning nõukogu direktiivi 82/891/EMÜ, mis käsitleb aktsiaseltside jagunemist”.

Asjaomase töö ettevalmistamise eest vastutava ühtse turu, tootmise ja tarbimise sektiooni arvamus võeti vastu 3. mail 2007. Üksikraportöör oli **pr SÁNCHEZ MIGUEL**.

Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee võttis täiskogu 436. istungjärgul 30.–31. mail 2007 (30. mai istungil) vastu järgmise arvamuse. Poolt hääletas 143, vastu hääletas 26, erapooletuks jäi 12.

1. Sissejuhatus

1.1 Komisjoni ettepanek aktsiaseltside ühinemist ja jagunemist käsitlevate eeskirjade muutmiseks on osa ELi äriühinguõiguse kaasajastamise ja ettevõtete juhtimise parandamise kavast ⁽¹⁾. Ettepanekus nähakse ette tegevuskava, mille eesmärk on eeskirjade põhjalik muutmine lühikeses, keskpikas ja pikas perspektiivis ja mis on ulatuslikum kui üksnes valmimisjärgus direktiiviettepanekute vastuvõtmine.

1.2 Üldisemas plaanis on lisaks sellele Euroopa Liidus halduskoormuse vähendamise tegevusprogrammi ⁽²⁾ III lisas ära toodud kümme konkreetset kiireloomuliste meetmete ettepanekut, mille eesmärk on vähendada teisejärgulisi nõudeid, mis ei mõjuta õigusliku kaitse taset. See on ka käesolevas arvamuses

käsitletava ettepaneku eesmärk, sest selles piirduakse ühinemis- või jagunemislepingu tingimusi käsitlevast eksperdiaruandest loobumisega, kui selles on kokku leppinud kõik aktsionärid.

1.3 Taustteabena tuleb märkida, et piiratud vastutusega äriühingute piiriülest ühinemist käsitleva direktiivi 2005/56/EÜ ⁽³⁾ artikli 8 lõikes 4 on erandina sätestatud, et eksperdiaruande koostamine ühinemiskava kohta ei ole vajalik, kui kõik osanikud sellest loobuvad. Samamoodi lisati viimase muudatusega direktiivi 77/91/EMÜ, mis käsitleb aktsiaseltside asutamist ning nende kapitali säilitamist ja muutmist ⁽⁴⁾, uued artiklid 10a ja 10b, milles tehakse mitterahaliste sissemaksete puhul eksperdiaruande suhtes erand, kui on täidetud teatud tingimused, mis tagavad sissemakstud vara tegeliku väärtuse.

⁽¹⁾ Komisjoni teatis nõukogule ja Euroopa Parlamendile KOM(2003) 284 lõplik.

⁽²⁾ KOM(2007) 23 lõplik.

⁽³⁾ ELT L 310, 25.11.2005, lk 1.

⁽⁴⁾ Direktiiv 2006/68/EÜ, ELT L 264, 25.9.2006.